

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VII. Quid mentis oratio, seu meditatio sit, & quàm ea utilis, ac
necessaria.

Matth. c. 7.
v. 8.
A. g. loco
suprà lau-
dato.

dubitationis habet, in manibus tenetur: *Omnia, qui petit, accipit*. Si nõ illud, quod petit, certè aliud quod ei magis proderit. Clarissimè Augustinus: *Et quando, inquit, non vobis datur, quod petitis, exaudimini, sed ne sitis in vobis caritas, & securi estote*. Hinc duplici nomine obstringimur Deo: quòd non det noxia, & quòd det perutilia. Verissimum est vetus verbum: *Frustrari noxiis exaudiri est*.

Beata Gertrudis iussa est, eligere quidquid vellet. At illa verecundè clausit oculos, dixitque: *Ego providentiæ divinæ longè tutius fido, quàm meo iudicio: Deus eligat, velit, jubeat, divinis nutibus non integerrimè solum, sed & securissimè totam me trado: suos Deus antequam clament, exaudit; & nemo unquam clamavit frustra*.

Sic sentiamus omnes, nec ullas unquam preces esse irritas credamus: *Gemitus vel unicus ad Deum emissus, è caelo non redit vacuum*. Habet suas & pium spiritum alas, quibus se caelo insinuat, & nunquam sine certo commodo. Inter superiores annos unus alterve continuis verè pluvius planè lacrymosus fuit. Quere læ grandes ubivis obviam. Non nemo in has voces erupit: *Ergo nonnullus ex amicis Dei est, qui serenitatem caelo impetret? Erant utique, qui hoc impetrare potuissent, si cum Dei voluntate pugnare voluissent*. Viderunt Deum non velle, ut aëris serenitas impetretur, ergo nec ipsi hoc voluerunt, qui divinam voluntatem agnoscunt pro sua; hinc nõ possunt cū illa non concordare.

Non tantū
quoad spe-
cificationē,
ut Theologi
loquuntur,
sed etiam
quoad ex-
ercitium.

Bern. serm.
4. l. p. Qua-
drag. sive.

Idem l. de
Anima c.
6. mihi
pag. 1056.

Quomodo
quis
dicatur
exaudiri
cum non
accipiat:

Hoc certum sit, orationem seriam semper admitti, semper exaudiri, nec unquam à Deo dimitti vacuum. Quod expressissimè Bernardus adstruens: *Quæ fidelis, inquit, & humilis, & servens oratio fuerit, calum sine dubio penetrabit: unde certum est, quod vacua redire non poterit*. Nam, quod idem affirmat, unum è duobus indubitanter sperare debemus, quoniam aut dabit nobis, quod petimus, aut quod nobis porerit esse utilius: *Noli ergo vilipendere orationem tuam, quoniam ille, ad quem oras, non vilipendit eam: sed antequam egrediatur de ore tuo, ipse scribi eam jubet in libro suo*.

Sed objicias: *Quomodo exaudior, cum non accipiam, quod precor? Ne trepida, mi homo, aliud est exaudiri, aliud accipere*. Exauditus est David, sed non accepit, quod petiit. Templi structuram, & Bethsabæ filio vitam rogavit; neutrum accepit, in utroque exauditus est. Nam templum non ipse, sed Salomon aedificavit, & infans vivere desiit. Ita Paulus, ita in cruce Christus exauditus est, non tamen à Paulo stimulus carnis, nec à Christo amarissimus calix mortis ablatum est. En neuter accepit, tamen exauditus est uterque.

Sed istud nos homines nostri cerebri subinde dissimulter capimus, & ad nostros affectus omnia metimur. Est, qui pecuniam petat, ut frumentum emat. Frumentum ei datur, negatur pecunia. At ille malè querulus vanissimè lamentatur se petiisse pecuniam, & non impetrasse. Stolidissime mortalium, quid quereris? Pecuniam, ais, non impetravi. Esto. Sed amen illud impetrasti, cuius causam pecuniam petiisti. Ne igitur tuas preces repudiatas dixeris, aliud pro alio accepisti.

Eccli. c. 2.
v. 12.
August. in
psal. 65.

Ita semper exaudimur, quotiescumque serio precamur. Quod Siracides confirmans: *Quis, ait, invocavit eum, & despexit illum? Quapropter Augustinus his omnino verbis hortatur: Ne deficias in oratione; Deus quod concessurus est, si differt, non aufert. Nemo gratis orat. Omnis oratio modò seria sit, semper fructuosa erit*.

CAPVT. VII.

Quid mentis oratio, seu meditatio sit, & quam ea utilis ac necessaria.

Interrogatus est olim Ioannes Gerson Parisiis libellorum magister, quis status homini ad veram lan-

timoniae leges vivere volenti sit eligendus? Num pictor, num cantor, num statuarius & fictor, num potius astronomus fiat? Tecta quaestio & verbis involuta. Apertior erit, si eam hæc modo ponamus: *Quid ei, qui vitam spiritualem amat, conducibilis est, an ut pictor sit, & oculos occupet legendo, an ut cantor sit, & linguam exerceat orando, an verò statuarius ac fictor sit, & manus fatiget laborando, an verò sit astronomus, & mentem excolat meditando, & caelestia considerando? Quid igitur ad vitam piè religioseque instituentiam accommodatus & compendiosus, num actio, num lectio, num oratio; & quoniam ea duplex, num exterior & vocalis, an interior & mentalis, seu meditatio? Ad quaestionem positam ex mente doctissimi viri Gersonis respondemus, ad vitam ex virtute instituentiam nil magis conducere, quàm attentam meditationem. Non vanè dixit Augustinus: *Intellectus cogitabundus est principium omnis boni: Meditatio, liquidem Bernardo teste, docet, quid desit, oratio ne desit, obtrinet; illa viam ostendit, ista deducit; meditatione denique cognoscimus, in, & imminetia nobis pericula, oratione evadimus. De meditatione ac methodo meditandi copiose plurimi scripserunt. Nos angusto hic circò conclusi duo dumtaxat docerebimus: primum, quàm expediens ac utilis sit meditatio ad omnigenas virtutes facilè comparandas: alterum, quàm ratione meditatio possit institui. De primo loquemur hoc capite; de altero sequenti.**

§. I.

In fundamentum ponimus, quod beatissimus Paulus in exemplum statuit: *Orabo spiritu, orabo & mente; psallam spiritu, psallam & mente*. Orationis interioris seu meditationis sapientissimus Rex David sexcenties mentionem injiciens, sacra carmina sic exorditur: *Beatus vir qui in lege Domini meditabitur*. Hujus pronuntiat causam assignans: *Et erit tamquam lignum, inquit, quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo, & folium ejus non defluet, & omnia quaecumque faciet, semper prosperabuntur*. Libet hic quaerere.

Quid est Meditatio? Est attenda divinatorum cogitatio, seu mentis oratio, quæ varios voluntatis affectus miscet. Ad meditationem rectè peragendam Memoria, Intellectus, & Voluntas suam operam necesse est conferant. Quod vel oculis subjiciat modus formandi ac pinfendi panis. In pistoris domo, quò labor sit expeditior, hic ordo inter plures servari solet. Primus massam farinaceam jam subactam vel in panem oblongum, vel in rotundum, vel in spiram format. Alter massam jam formatam ad libram examinat: Tertius in furnum immittit, ubi animam farina accipit. Ita profusus quæ meditanda sunt, Memoria format, Intellectus ponderat, Voluntas animat.

Duo sunt meditandi genera. Primum est, quod alter alterum docere vix potest. Gloquatur caelestis sponsa, & ipsa sibi gratulatur: *Introduxit me rex in cellam vinariam. Introducã me se dicit; quod vini genus gustaverit, non dicit: Rex illi utique non vappam, non fugiens vinum, non acetum propinavit, sed Creticum, sed falernum, sed vinum mensã regiã dignum. Huic liquori generosissimo regiã manu propinato, primum illud & arcanum meditandi genus conferimus, sed quale sit, dicere vix possumus. Gustate, & videte. Hanc suavitatem rectius experientia quàm lingua commendat. At verò alterum meditandi genus cuiuscumque status hominibus expositum est. Frui potes, quisquis es, modò velis.*

Nemo hic dixerit: *Ego litteras non didici: meditari meum non est*. Imò verò est omnium, etiam simplicium. Hos Deus hinc neutiquam excludit: *Cum simplicibus sermocinatio ejus*. Rex David meditationis amatissimus non sibi aquilæ, sed columbæ alas expetiit.

Ægidius

Chronicon s. Francisci vi Francisci locis, Bonaventuram illius famantē suppre-
par. 1. c. 14. mum magistrum adit, sermonem in hæc ferē verba
 exorsus: **V**obis litteratis plurimum gratiæ Deū s
 præstiti, ob quam conueni, vos illi præ ceteris gratos
 existere: Nos verò illiterati & idiotæ, qui assequi po-
 terimus tam sublimē incedentes? Huic Bonaventura:
 Satis, inquit, satis abundē nobis omnibus per benefi-
 cium & gratiam Deus concessisset, tametsi nihil aliud
 beneficii præstitisset, quàm quòd omnibus facta est
 copia ipsū amandi. Ad quæ iterum Ægidius: Num,
 inquit, analphabetus & simplex tam ardentem Chris-
 tum amare potest, atque vir intelligens & doctrinis
 instructus? Quid ais, frater, subiungit Bonaventura,
 quid hæc queris? Vna simplex vetula plus Deum a-
 mare potest, quàm profundissimus Theologiæ magi-
 ster. Ægidius mox inde se proripiens, et uti festiue hi-
 lariter erat, excurrens in hortum vociferari cepit: Ve-
 tula simplex pauperula, Christum ama, & major esse
 potes, quàm frater Bonaventura.

Meditatio est fervens spiritus cum Deo colloquium.
 Quid igitur hæc in re trepidamus? Meditatio non
 est arduosa, elegans, articulata mentis agitatio, non
 est cruditas, & humani divinitusque juris scientiæ
 ratiocinatio, sed fervens spiritus cum Deo collo-
 quium, lingua & exterioribus sensibus modeste fe-
 rantibus. Et hic orandi modus amicis Dei semper
 commendatissimus, semper utilissimus fuit.

§ II.

Blas. in spir. s. 8.
missi pag. 366.
L Vdonicus Blossius rerum divinarum perquam in-
 telligens, ausus est dicere: *Precatio exterior, que ore
 tantum funditur, veluti palea est; nam interna oratio, que
 funditur mente, ipsum granum est.* Si queratur, quæ om-
 nium optima sit oratio? Eodem loco Blossius respon-
 det: *Nulla præstantior oratio est, quàm ut quis perat gratissi-
 mam Dei voluntatem in se, & in aliis fieri.* Hinc Isidorum
 rectissime dixisse iudicamus. *Omnis profectus ex lectione
 & meditatione procedit.*

Historia Societ. Iesu par. 1. l. 13.
par. 1. l. 13.
par. 34. n. 99.
ad 38. missi pag. 428.
De medi- tationis fructu te- stimoniū luculentū.
 Dictum hoc mirifice confirmat vir eruditissimus
 Bartholomæus Torres Theologiæ Doctor, Cana-
 riensis Episcopus, qui scriptis publicis, his omnino
 verbis professus liberimè: Testis est Deus, inquit,
 quàm ex voluntate meâ ceciderit, ut de Societatis
 Iesu exercitiis se sacris meditationibus sententia
 postularetur. Cupio enim simpliciter & christianè,
 quid hæc in re sentiam, palam facere toti orbi terrarum.
 Ac primum ne quis existimet ex privato me
 quopiam affectu loqui, ajo, me hominem de Societa-
 te Iesu non esse: quamquam si ferio essem virtutis cupi-
 pidus, dudum in eâ, vel in aliâ sanctarum Religionum
 versarer. Ajo deinde, me satis posse interrogationi
 propositæ respondere, cum & Societatem ab eius ex-
 ortu noverim, & pridem Salmanticæ cum Igatio, de-
 inde cum ejus disciplinæ alumnis per familiariter ege-
 rim. Ajo præterea, neminem verè ac perfectè medi-
 tationum sacrarum vim aestimare posse, nisi seipsum in
 iis exerceat. Etenim cum totæ referantur ad inseren-
 das animo virtutes, & vitia extirpanda, nemo est, qui
 virtutis vim percipere, gustumque sentire possit, nisi in
 eâ prius elaboret. Nimirum longè aliud est litteras
 scire, & sensa spiritus percipere, qui præter litteras,
 actionem, orationisque usum, ac ceterarum virtutum
 postulat. Me quidem profiteor Compluti ad eam for-
 mam meditationibus sacris exercitum; ac Deum tes-
 tor, triginta annis, quibus versor in studiis sapientiæ,
 & permultis aliis annis, quibus Theologiam doceo,
 nunquam ad meam utilitatem didicisse tantum, quan-
 tum me sacre meditationes illæ diebus paucis docue-
 runt. Quòd si cuiquam Doctorum id fortasse mirum
 accidat, experimentum appello: tentet idem, atque exi-
 stimabit idem. Neque in obscuro est ratio, quòd pro-

A ra videlicet studia ad docendum, exercitia verò ad a-
 gendum referebam: valde que interest scire, ut doceas;
 ac scire, ut facias. Adde cognitos mihi permultos, qui
 sacras exercitationes suas suscepserint, nec tamen cog-
 nitum quemquam, qui non pietatis magnū inde
 profectum retulerit, palamque prædicarit nihil omni-
 no è mortalibus rebus se voluisse iis antelatum. Atque
 utinam quanti est ille thesaurus, tanti eum aestimare
 nossemus. Nam cum tanti sit momenti oratio ac me-
 ditatio propter rationem ac viam, que hic commodis-
 sima traditur, multi meditando plus consequuntur
 brevī, quàm alii hoc præsidio destituti, multo tempo-
 re ac labore. In summā qui cupiat nosse, quid exercitia
 sint, pronuntio aliud nihil esse, quàm considerare at-
 tento & quieto animo Capita Fidei, Beneficia, Leges
 & præcepta Dei, vitam & mortem Christi; vitam
 suam anteaquam recognoscere, de futurâ statuere. Lu-
 culentum viri sapientis ac planè pereruditi de media
 tandi fructu testimonium.

§ III.

H Ebræus vates Isaias hominem meditationis stu-
 diosum eleganter depingens: *Qui ambulat in ju-
 stitiis, inquit, & loquitur veritates, qui proicit avaritiam, & c.* *Isle in excelsis habitabit, munimenta saxorum sublimitas sequetur.*
Isai. c. 33.
Isai. c. 33.
Isai. c. 33.
Isai. c. 33.
 ejus: panis ei datus est, aquæ ejus fideles sunt. Regem in decore
 suo videbunt oculi ejus, cernent terram de longe. Cor tuum me-
 ditabitur timorem: ubi est litteratus? ubi legis verba ponde-
 rans? ubi doctor parvulorum? Meditatio hominem reve-
 rã evehit in sublime, & inter astra collocat. Homo
 meditationi deditus, quociescumque vult, cælum per-
 ambulat, in excelsis habitat, hic pascitur, hic inter An-
 gelos epulatur, nullâ spiritus inopiâ laborat: Christum
 regem non jam in patibulo pendentem, sed in folio
 residetem interioribus oculis spectat, orbem terrarum
 veluti nidum formicarum ex alto despicit, & omne
 aurum cum terrâ suâ ridet. Hic illi oritur inæstimabile
 bonum, quies mentis in tuto collocatæ & sublimitas;
 expulsiæque terroribus, è cognitione veri gaudium
 grande ac firmum, diffusioque animi, spesque certa
 nascitur ea omnia post obitum possidendi. Vbi ergo
 est in hunc modum litteratus, ubi Legis verba ponde-
 rans, qui cupiat cælo inhære, in cælestia cogitatio-
 nem defigere, inferorum supplicia speculari, pondera-
 re voluptates æternas? *Isle in excelsis habitabit.*

Meditatio hominē inter astra collocat.

Sic itaque qui salvus esse cupit & felix, animum
 tuum institue, ut timorem Dei ejusque observantiam,
 ut beatorum delicias pœnasque impiorum assidue
 commeditis. Nam absque hoc meditationis studio
 cetera omnia, quæ amat & admiratur vulgus, non tam
 evehunt ad sublimia, quàm ad ima depriment. Medi-
 tatio, ut Gerson loquitur, soror lectionis, nutrix ora-
 tionis, directrix operis, omniumque pariter perfectio
 & consummatio, meditatio liquidissima fons lætitiæ,
 Meditationi assuetus ubique locorum, & quovis tem-
 pore orare ac cum Deo colloqui novit, veluti citha-
 rædus, qui parvulam chelyn aut testudinem secum
 circumfert, ubicumque lubuerit, sibi canit & Musis.

Chir timor Dei ejusque observantia, beatorum delicia & impiorum pœnas sunt assidue commeditandæ.

Clarævallenſis Apis Bernardus, qui tot mellis am-
 phoras cælo detulit meditando: Nil, inquit, in hac vitâ
 dulcius sentitur, nil avidius sumitur, nil ita mentem ab amo-
 re Mundi separat, nil sic animam contra tentationes roborat,
 nil hominem ita excitat & adjuvat ad omne opus bonum, &
 omnem laborem, quàm gratia contemplationis.

Bern. l. de Anima c. 7. sine, milite pag. 1057.

Nostra hæc minima Societas experimentis jam
 creberrimis didicit, eos à suis alumnis, qui Meditatio-
 nis studium cœperint negligere, aut brevī religiosæ
 vitæ renuntiaturos, aut tales certè futuros, qui meritò
 judicentur è ceterorum consortio pellendi. Religiosa
 Meditatio, quotidie cælesti succo animum irrorat, ut
 tam rebus ac veris, quàm omnibus vitis audaçter re-
 sistere

fistere queat. Ergo intellectus cogitabundus principium omnis boni. Ergo beatus vir qui in Lege Domini meditatur die ac nocte.

§. IV.

Meditatio non solum fructuosa, sed necessaria est. Philosophorum stylo: Nihil est volitum, quin sit praecognitum. Ignota namque non emimus. Amare quidem possumus, quae nunquam vidimus, sed amare non possumus, quae nunquam cognovimus. Dilaudat quis generosum ac praestans vinum, auditoris dentes salivam natant, tamen vinum illud nec viderit unquam, nec gustaverit. Unde igitur illi haec sitis? E laudatoris verbis, suavitate illius nectaris cognovit. Hinc vinum non quidem gustatum, sed laudatum adeoque cognitum sitire incipit. Invisa diligere possunt, incognita non possunt. Hoc ipsum adfructus Gregorius: Nemo, inquit, diligere potest, quod prorsus ignorat. Etenim voluntas nequit appetere nisi bonum, aut certe speciem boni; quid autem in bonis numerandum, quid minus, hoc illi per considerationem suggerit intellectus. Hinc amamus, quod bonitate credimus commendabile: horremus illa omnia, quae mali larvam offendant. Hanc ob causam necessaria prorsus est meditatio, quomodo enim Deum, ut summum Bonum amplectar & diligam; quomodo peccatum, ut malorum omnium extremum malum, averter & fugiam, nisi utrumque cogitando ac meditando intime cognoscam?

Psal. 118. v. 148. & v. 92.

Psal. 76. v. 7.

Sur. tom. 7. die 18. Octobr.

Hinc vates Iesaeus David: Praevenerunt, inquit, oculi mei ad te diluculo, ut mediterer et quia tua. Et, Nisi quod lex tua meditatio mea est, tunc forte perissem in humilitate mea. Succubissem utique inter tot tamque acerbas calamitates, nisi hoc compendii habuissem, quotidianis meditationibus fatiscentem animum reficere.

Neque huic Regi dies ad meditandum suffecerat, nam: Meditatus sum nocte, inquit, & exercitabar, & scopulam spiritum meum.

Beatus Ludovicus Moebiolus staturae mediocris, praestantis formae a puero tenacitatis & libidinis sordibus indulgebat. Morbo graviore correptus pristinas sordes ejuravit, & totum se Deo tradidit. Recepta valetudine assiduis rigoribus corpus exercuit, fame sitique adeo confecit, ut vix ossibus haereret, & Laterna Punica videretur. Plurimos nihilominus quotidianis exhortationibus ad virtutem mirifice accendit. Pro testimonio dicunt Bononia, Mutina, Rhegium, Mantua, Ferraria, quas urbes Ludovicus optimis monitis ad virtutis cultum provocans, caeleste praeium & humanae gloriae contemptum identidem increpabat. Vir iste sanctus, ut nihil otio daret, iocunculas ex oscillis interdiu sculpsit; noctu totus fuit in meditando Christi patientis cruciatibus. In his meditationibus ille ignis exarsit, quem lacrymarum aqua magis accendit. In hoc homine post juvenutem non admodum pudice actam, senectutem tam laudabilem subjunxit, oratio interior & assiduum meditando studium. Omnis sanctimonia vitae ab hoc fonte profluit.

§. V.

Et unde Claravallis Abbati Bernardo tam concinnus, tam uber & elegans stylius, quem in scholis nunquam didicit, unde illi tam numerosus virtutum chorus? quem a libris haud impetravit, eum certe a meditationibus sacris obtinuit. Unde beato Ignatio Lojola, unde mari Teresae sanctissimae feminae tam ardens & divinus spiritus, ad optimas leges condendas, ad alia praeclearissima quaeque conscribenda, nisi ex hoc ipso meditationum thesauro? Hinc rectissime dixit beata Teresae: Mentalis oratio, seu meditatio convenit omnibus etiam virtute destitutis; Meditatio principium est omnium virtutum. Et unde hodieque tot religiosa familiae tantum pietatis, tantumque sci-

entiarum hauriunt, nisi ex opulentissimo sacrarum meditationum gazophylacio? ubi solius in litteris profectus, aut ceremoniarum, aut cantus ratio habetur, parum solida virtutis deprehenditur.

Beatus ergo vir, qui in lege Domini meditatur die ac nocte. Revera sine meditando studio sanctioris vitae fundamentum nullum est. Scribe sapientiam, inquit Syracides, in tempore vacuitatis: & qui minoratur actu sapientiam percipiet, quia sapientia replebitur. Scribe, inquit: Et quid scribam? sapientiam scribe, ac veritatis notitiam, scribe consiliorum copiam, quibus te munias in omnes eventus, scribe sapientiam in rerum creaturarum usu, sapientiam medicam in vulneribus animi curandis. Haec certe scribimus, cum ea cogitatione attentam perpendimus. Erudiri & sapientia, inquit Ecclesiastes, vitam tribuunt possessori suo. Ut enim navis clavo, curia consilio, equus freno, sic homo regitur meditando studio. Hoc ablato pleraque omnia violenter sunt. Quoties vanissima quaeque sedulo pertractamus, & quae animi ac salutis sunt, vix obiter unquam cogitamus. Quisquis considerat sua vitia, profectio non inspicit aliena.

Thales Milefius in contemplandis astris occupatissimus foveam non vidit, in quam corruit. Ita nos stellas examinamus, plurima non necessaria sollicita mente volvimus, & inferorum foveam caeci transimus. Leges divinas rarissime consideramus; hinc earum observatio frigidissima.

Aegyptii hominem ad se non spectantia curiosè indagantem sic depingebant: Terrarum orbem ante oculos, a tergo speculum, vultus iudicem sincerum statuebant; quod hic talis se neglecto cetera omnia folerter investigaret.

Heu quoties noxae commissae mentem quidem ferunt, sed non penetrant, solius meditationis defectu. Peccata velut catapotia seu pillulas melle tinctas, vel crustulis involutas, glutimus, nec veram amaritudinem sentimus, quia peccati foeditatem meditando non expendimus.

Theologiae Phœbeus Thomas Aquinas, qui scientiarum omnium capacissimo fuit ingenio, dicere solebat, unicum esse, quod nec intelligere, nec ullo modo posset capere: quae tandem ratione fieri posset, ut homo in peccato letali constitutus, dederit unquam lætitiis, aut quamcumque voluptatem ex ullâ re percipere in animum induceret. Res certe difficilis captu, quando talis minime fallaci fide credit, illum æternæ mortis & flammaram fore nutrimentum, qui mortiferi peccati reus moritur, nec hominum quemquam ullo temporis momento a morte securum agere.

Cur oro, Damocles ad mensam regiam, ad epulas exquisitissimas tam mæstus accubuit, ut nec hilariorem quidem oculum erigeret, ubi alioquin ipsa viveret hilaritas? Viderat infelix parasitus fulgentem, & è setâ tenuissimâ pendentem gladium suis cervicibus innidere. Hinc deliciarum omnium magnificentissimus apparatus nascæ fuit & horrore. Maluisset Damocles elurire, quam ita periculose prandere. Tremuit miser, quia mortis viciniam consideravit: risisset, si gladium non vidisset. Ita homines noxis gravioribus implicati more phreneticorum securissime rident, quia propinqua supplicia non vident, non cogitant, non timent, meditando non contrectant. Hinc hilaris furor, hinc secunda & suavis insania. Ita Nabal homo fatuus jam morti destinatus, post dies decem moriturus, inter epulas tamen tripudiabat ebrius; Cor Nabal jucundum. Paulus post diebus funus, umbra, cinis. Cumque pertransissent decem dies, percussit Dominus Nabal, & mortuus est. Beatus ergo vir qui in lege Domini meditatur die ac nocte: cor suum tradet ad vigilandum diluculo ad Dominum. Meditatio virtutis principium.